

Казка про маленького дельфіна Мюнчі

Колись жив-поживав маленький дельфін. Батьки звали його Мюнчі, що означає Поцілуночок. Він не був схожим на інших дельфінчиків, бо у нього був гостренький писк з витягнутими для поцілунку губками. Якось Мюнчі захотів погратися з іншими дельфінчиками, але вони закричали: "Йди геть! Ми не хочемо напоротися на твій гострий ніс! До того ж, ти виглядаєш по-іншому, ніж ми!" І вони поверталися до нього хвостовими плавниками і поплили далі без нього. З очей маленького дельфіна полилися такі рясні сльози, що навіть вода в морі стала ще солонішою. Мама ніжно обняла свого синочка плавниками та стала втішати його, промовляючи: "Не сумуй, мій маленький Мюнчі! Ти – незвичний дельфін! Ми ще будемо пишатися тобою!" Але маленький дельфін так зморщив свій писк, що він почав видаватися ще довшим, і сказав: "Що з того, що я особливий дельфін, якщо інші не бажають

гратися зі мною?"

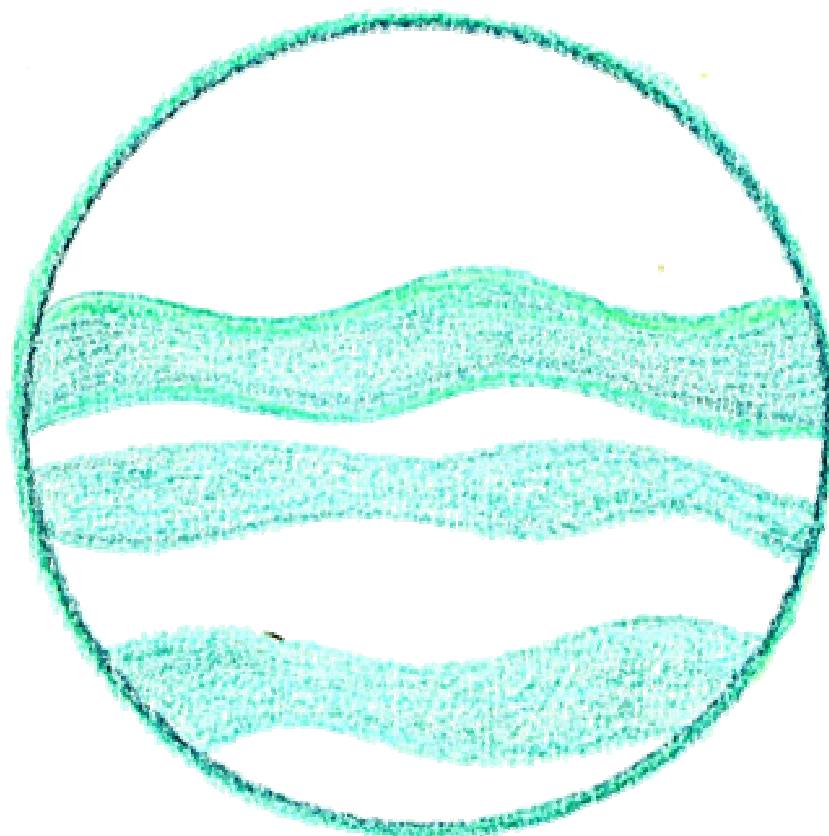
"Підемо, мій маленький братику" – сказала Мюнчі сестра, якій інколи вдавалося розвеселити його, -- "Ми попливемо до дідуся. Він, без сумнівів, має добрі новини для нас". Маленький дельфін любив свого дідуся більше, ніж будь-кого. Дідусь мав спокійний чистий голос, він завжди міг дати пораду і, незважаючи на похилий вік, завжди жартував з ним. Кожного дня він слухав новини на "Новій дельфінохвилі".

Але з'ясувалося, що цього дня дідусь був не в гуморі. "Тьфу, хай його поб'є грім! Такого не витримає жоден дельфін!" – сварився він собі під ніс, а його посивілий спинний плавник аж тремтів від обурення. "Що сталося, дідусю?" – в один голос перелякано скрикнули дельфінчики, оскільки ще ніколи не бачили його в такому стані. Щоб хоч трішки заспокоїтися, дідусь здійснив один повітряний стрибок і промовив: "Ой, як багато поганих новин нараз. Знову дельфіни викинуті на берег, знову вони зазнали невдачі, знову потрапили в невід, а тепер ще й це: більше 10 тисяч човнів вийшли на полювання на них, з науковою метою, як кажуть люди". Жах охопив дельфінчиків і їхня шкіра зблідла. "Вибачте мене, мої любі, ваша мама буде сварити мене, що я не розповідаю вам казок". "Алеж дідусю" – зойкнув Мюнчі, -- "Нам боляче від того, що люди псують море! Ми більше не віримо в казки!"

"Невже?" – здивовано пробурмотів старий дельфін і його голос став дуже спокійним. "Бажаєте допомогти мені скликати Раду 12 старійшин? Ми повинні щось вчинити!" "Так, дідусю, ми з радістю допоможемо тобі". І діти, здійснюючи неймовірно довгі повітряні скачки, понеслися спочатку до тітоньки Філадельфії, найбільш шанованій пані серед дельфінів. Вона, як і інші дельфіни, відразу ж висловила готовність прямувати за дітьми.

Шестеро найстарших пані-дельфінів та шестеро найстаріших чоловіків-дельфінів зібралися до купи і утворили коло. Вони тримали одне одного за плавники, щоб разом здійснити повітряний стрибок. "Я рахую до трьох! Один, два, три!" – примовляла тітонька Філадельфія і дельфіни стрибнули разом. Адже разом можна стрибнути вище, а згори світ виглядає по-іншому: можна розгледіти краще, а порція свіжого морського бризу добре охолоджує і до голови приходять кращі думки. Занурившись в море, дельфіни знову зібралися і розпочали думати. В цей час інші дельфіни плавали навколо цієї Ради 12 старійшин і, одночасно змахуючи плавниками, подавали їм порції свіжої морської води. Нікому нівіть на думку не спадало базикати або співати, як раніше, оскільки тепер йшлося про життя чи смерть. Третього дня старійшини розімкнули своє коло, щоб оголосити останні новини та прийняти рішення.

Але цього разу старі дельфіни лише безпомічно потискали спинними плавниками. Дідусь промовив: "Ми бачимо, що серця багатьх, дуже багатьох людей зачинені. Тому вони не в стані почути нашу пісню любові та миру. Тому вони стали жадібними та войовничими. Вбиваючи нас, вони вбивають себе. Ми не спромоглися знайти рішення. Лише деякі люди чують нас, але їх занадто мало..." – зітхнув дідусь і додав: "Але час не чекає!"

Несподівано серед повної тиші почулося наполегливе покашлювання. Всі озирнулися. Це була тітонька Філадельфія. Вона випросталася на увесь зріст і промовила рішучим голосом: "Вихід є!" Повітряні бульбашки здивування здійнялися скрізь.

"Я сяду на піщану лавку і буду медитувати. І якщо з'явиться Богиня, я звернуся до неї за допомогою. Я запитаю, як ми знову зможемо віднайти шлях до людських сердець".

Дельфіни від радості ледь розуміли слова тітоньки, але звертаючись один до одного змахами плавників, говорили: "Є надія! Все ж є надія! Для людей! Для нас!" Дідусь попросив тиші. "Люба Філадельфіє" – промовив він, -- "Ти знову даруєш нам надію! Ми вдячні тобі. Щасливої дороги! Наш спів буде супроводжувати тебе" Дельфіни розпрощалися з нею лагідними повітряними стрибками.

Три довгих дні та три довгі ночі перетворилися для дельфінів у вічність. Аж ось схвильовані голоси Мюнчі та його сестер проголосили про повернення Філадельфії. Море здійнялося піною від безперервних повітряних стрибків дельфінів, які палали від нетерпіння дізнатися новини. Дідусь, як завжди, попросив тиші і Філадельфія розпочала: "Мої любі! Наша Богині почула наші благання і відповіла нам". У всіх перехопило подих, лише тремтіння плавників видавало хвилювання.

"Вночі, коли люди сплять, приходьте до них у сні. Поцілуйте їх і їхні серця відкриються! Я переказую вам дар проникати в сні людей. Один з вас буде першим. А потім у всіх вас з'явиться хоробрість" "О-о-о" – здивувалися дельфіни – "Цілувати людей увісні! Хтось з нас повинен зробити це першим... Але хто? Хто" – безпомічно споглядали вони одне на одного.

-- "Я-я-я" – нараз почувся дзвінкий голосочок. Всі озирнулися на голос.
-- Ти, Мюнчі?

-- "Я" -- повторив дельфінчик і стрибнув через голову. У мене найбільш гострий писок з витягнутими губками і я можу найкраще цілувати. Я

знайду шлях до сердець людей". Мама обійняла свого малюка з сльозами розради: "Я завжди знала, що ти цілком особливий дельфін".
Всі дельфіни захоплено закричали: "Так, будь першим, Мюнчі! А ми підемо за твоїм прикладом!"
Інколи люди бачать увісні, як їх цілує дельфін. А є й такі, які самі очікують увісні поцілунку дельфіна. Якщо тобі поталанить, то й тебе поцілує Мюнчі. Адже його поцілунки особливо ніжні. І якщо вони не вимерли, то і далі живуть поруч – дельфіни і люди.

Текст і малюнки: Петра Добровольна
Переклад: Олександр Шиманський

www.dolphinkissis.ch